

ISKRE

DECEMBER 2008

LETNIK: 41 ŠTEVILKA: 1

IZDAJA: ŠKOFIJSKA GIMNAZIJA VIPAVA

KAZALO

UVODNIK	2
DOGAJALO SE JE	
SPOZNAVNI DAN PRVOLETNIKOV	3
SLOVO OD MATURANTOV	4
PRVI VTISI O VIPAVI	5
KRST FAZANOV	6
"LA VIE EN ROSE"	7
STIČNA 2008	8
ŠPORTNI DAN	10
RAFTING	10
ŠKAVNICA	11
2. A: »PODUHOVLJENO«	12
POLETNI "INTER FECIMUS"	
AVSTRALIJA	14
MOJE POTOVANJE V AVSTRALIJO	16
BOSNA	18
INTERVJUJI	
DI(V)JAK	19
PAZI JO!	21
UMETNOST JE GOPA, NE DEKLA	
ZAPRTA VRATA	24
JESENSKA	26
ZMIKSANO	
ANKETA FAZANOV	27
M. DEKLEVA: MUSHI MUSHI	29
RAZVEDRILO	
SMEH IN ZABAVA	32
KRIŽANKA	34
HOROSKOP	35

SEMEŃIŠKA
KNJIŹNICA
V VIPAVI

KOLOFON

Glavni urednici:

Maja Dakskobler
Meta Kompara

Fotografije:

Člani fotografskega kroŹka

Tehnični urednik:

Črt Harej

Mentorstvo:

Irena Krapš Vodopivec

Urednica fotografije:

Maja Dakskobler

Naklada:

250 izvodov

UVODNIK

Počitnice! Počitnice! Počitniceeeee!
Na, pa so šle. Še ene čudovite, tople, predvsem pa PREKRATKE! Slišite ministrstvo, prekratke so bile! Zdaj so že daleč za nami, nismo jih še dokončno preboleli in nekateri že komaj čakamo na naslednje (Lahko bi se zmenili, da bi na primer to šolsko leto preskočili, imeli leto počitnic in potem bi ... Že sanjaš, kaj! ☺).

Zopet smo v šoli, zopet bomo živčni in napeti, zopet ... Hej, dajte no, saj sploh ni tako hudo. Če izključimo vse smrtonosne teste in strašna spraševanja, ki jih sploh ni toliko in pomislimo, kaj bi brez sošolcev in prijateljev, postane res lepo. Pomislimo na vse tiste trenutke, ko letijo ljubezenski listki in nagajivi pogledi iz enega kota učilnice v drugi, na odmore, ko se nam v glavah porajajo vse možne neumnosti, da bi si popestrili vsakdan, na smeha polne ure pouka, ko smešne izjave padajo kot dež, pa na torke, ko imamo samo 6 ur in na sladoleđ ali vročo čokolado pri Marjanci. Kaj vam ne postane prav toplo pri srcu?

No, za tiste, ki vas niti taki trenutki ne ganejo in še vedno težite svoje: »Ne mama, ne grem še v šolo! Ni šans!« ter ne morete pozabiti poletja (žal se boste morali prav kmalu preklopiti), smo pripravili nekaj utrinkov s poletnih dni in dogodivščin. Pa veliko sreče pri premagovanju poletja!

V tokratnih Iskrah si lahko preberete tudi nekaj o naših ta 'novih' (fazanih), pa o raznih športnih, kulturnih in zabavnih dogodkih, o potovanjih in še veliko drugega. Ne pozabite na »smejlni kotic« ter fotojuhco.

Naj vas opozorim še na to, da smo elektronski naslov Isker za pošiljanje prispevkov, komentarjev, pripomb

spremenili. Novi naslov je sgv.iskre@gmail.com. Upam, da se ga boste v čimvečjem številu uporabljali. Poskusite, res je dober! ☺

Torej, kot ste lahko opazili, so tokratne Iskre kar precej poletno obarvane, saj smo vam hoteli razpreti še zadnje nitke poletja, s katerimi si boste lahko še za nekaj trenutkov pričarali tisto poletno vzdušje, ki se še vedno kdaj pa kdaj neopazno prikrade tudi med šolske klopi, od tam pa naravnost do srca. Pa veliko užitkov pri branju!

Šolsko glasilo

37.014.77

UREDNIŠTVO

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

17829

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

SPOZNAVNI DAN PRVOLETNIKOV

Bil je lep avgustovski dan, ko so se na parkirišču škofjske gimnazije Vipava pričeli nabirati avtomobili. Pred šolo so se zbirali petnajstletniki s svojimi starši in prestrašeno opazovali svet okrog sebe. Toliko novih obrazov... Nato pa je skozi vrata stopil ravnatelj in jih nagovoril. Bodoče učence je razvrstil v tri skupine – razrede. Nato se je vsak razred posebej odpravil s svojima dvema razrednikoma na ogled šole in v svojo matično učilnico. Vsak učenec se je svojemu razredu predstavil in povedal nekaj svojih lastnosti.

Nato so nam razredniki predstavili šolska pravila in nekatere dejavnosti na šoli. V tem času so naši starši v avditoriju prisluhnili ravnatelju. Okrog dveh popoldan se je dogajanje zaključilo in vsi skupaj smo se zbrali v jedilnici, kjer smo pomalicali. Tam so imeli priložnost поблиže spoznati svoje bodoče sošolce in sošolke. Učenci, ki so nameravali med šolskim letom bivati v domu, so se odpravili tja, ostali pa so zapustili gimnazijo in se odpravili domov.

KAJA Ž.

SLOVO OD MATURANTOV

Tudi od maturantov, lanskega 4.a in b. smo se že poslovili, in sicer na prireditvi, ki jo je organiziral prof. Jernej Vidmar, povezovala Barbara Jež, dijakinja tretjega letnika ŠGV, za glasbeni uvod pa je poskrbela Meta Fajdiga na klavirju z otvoritveno himno Gaudeamus. Po uvodnem pozdravu prof. Vidmarja je sledil rektorjev govor, nato pa Meta Fajdiga za klavirjem in Katja Peric ter Mojca Batič na violini z Brahmsom in Schubertom. Med skladbama je Ivana Kobal prebrala nekaj pesmi letošnjih maturantov in odlomek iz knjige maturanta Dominika Šurca Darilo, nagrajene na literarnem natečaju. Sledil je ravnateljjev govor in podelitev spominskih diplom ter povabilo gostov na pogostitev v jedilnico.

Skozi celoten uradni del so lahko povabljeni spremljali projekcijo fotografij četrtil letnikov, na katerih so zajeti delčki njihovih doživetij skozi vsa štiri leta na ŠGV.

Organizator je bil s potekom proslave zadovoljen, vzdušje je bilo primerno slovesnosti dogodka, ko se maturantje poslavljajo od svojega štiriletnega doma, le nekateri profesorji smo "neopravičeno" (iz različnih razlogov) zamudili ta pomemben dogodek, za kar se maturantom tudi opravičujemo in jih lepo pozdravljamo ter jim še enkrat – v imenu vseh – iskreno čestitamo za dobro opravljeno maturo; in sicer je v spomladanskem roku maturo opravljalo 60 dijakov – rezultat: 100 %, pa tudi povprečje točk je bilo nadpovprečno – kar 23, 98. Imamo tudi rekordnih 11 zlatih maturantov: 8 dijakov in dijakinj je doseglo nad 30 točk (Tilen Marc, Veronika Ožbot, Boštjan Mavrič, Eva Ule, Ana Bajc, Marjeta Hrvatina, Katja Ipavec), trije pa so dosegli vse možne točke (Gašper Ploj, Janja Vidmar, Dominik Šurc).

PRVI VTISI O VIPAVI

Bilo je v prvih dneh, ko smo se še privajali na življenje v dijaškem domu Škofijske gimnazije Vipava. Prijazna domačinka, ga. Majda Rodman, nas je popeljala na ogled Vipave, njenih glavnih značilnosti in znamenitosti. Pripovedovala nam je, kako je bilo na območju današnje Vipave, ko so se po njenih tleh še sprehajali Rimljani. Ogled smo začeli na trgu Pavla Rušta (kjer smo se ob opisu smešnih pripetljajev iz zgodovine od srca nasmejali), pot pa smo nadaljeval po starih ozkih ulicah Vipave. Ogledali smo si ponos Vipave, cerkev sv. Štefana, v kateri so številne slike z več potreti znanih Vipavcev.

Za konec pa smo obiskali še muzej starin. V njem je razstavljena bogata kulturna zupaščina, od pripomočkov za kuhanje do raznih oblačil, ki so jih ljudje uporabljali v vsakdanjiku in ob svečanih priložnostih. Ogled je bil zelo zanimiv, saj smo spoznali kraj, ki nam bo v naslednjih štirih letih dom.

SAMANTA, SANDRA, 1.C

KRST FAZANOV

V petek, 5. 9. 2008, se je na naši šoli ponovno odvijal tradicionalni krst fazanov, ki je potekal zadnji dve uri pouka. Prve letnike smo krstili tako, da smo jim pripravili nekaj zanimivih nalog, ki so jih morali opraviti. Nato smo jih še malo porisali in popisali, na koncu pa so prisegli da bodo:

PODLOŽNIŠKO ŽIVELI SVOJ FAZANSKI STAN

SPOŠTOVALI, UBOGALI, SE KLANJALI IN ČASTILI VIŠJI SLOJ

S TEŽKIM SRCEM PRENAŠALI PROFESORJE IN PROFESORICE IN SEBE

PRED MALICO DOVOLJ DOLGO UMIVALI PERJE IN DALI S TEM PREDNOST STAREJŠIM V VRSTI

PONIŽNO BAHALI PO HODNIKIH IN DA NE BODO OSVAJALI VIŠJIH LETNIKOV IN PROFESORJEV! TER

DA BODO NASLEDNJE LETO SPOŠTOVALI NAČELA TRADICIJE.

PETRA, 2. B

“LA VIE EN ROSE”

»Pariz je popoln,
Pariz je strop človeštva.
Kdorkoli vidi Pariz,
misli, da vidi
temelj celotne zgodovine,
vmes pa nebo in zvezde.
Pariz je sinonim za kozmos,
nima meja.

Pariz ne ustvarja samo zakonov,
ustvarja tudi modo.

Pariz je lahko neumen, če hoče,
včasih si celo dovoli to razkošje.

Je več kot velik,
je brezmejen.«

(VICTOR HUGO)

V septembru smo dijaki četrtnih letnikov obiskali eno izmed svetovnih metropol. Pariz. Sprehodi po Parizu in Franciji so nam odkrili bogastvo kulture, ki je oblikovala in še vedno oblikuje podobo sveta. Od znamenitih cerkva Notre Dame, Sainte-Chapelle, pa vse do Louvra ter kraljevske rezidence v Versaillesu. In nato obstaneš. Na Eiffelovem stolpu se ti čas enostavno ustavi. Obstaneš in gledaš v širne daljave mesta, katerega ni in ni konec. Majhen si, a hkrati velik.

Pravijo, da se povsod po svetu živi le na pol, le v Parizu živiš popolnoma in vsej svoji biti.

SHADE

STIČNA 2008

Sobota, 20. september 2008. Tudi letos se je festival mladih v Stični uspešno zaključil in to popolnoma brez dežja!!

Osem tisoč nas je bilo. Toliko veselja, smeja, pesmi, dobre volje, objemov, molitve ... In vse to na enem mestu! Toliko nas je bilo, da še za kak sončni žarek več ni bilo prostora. Pa ne zaradi slabega vremena! Stična je bila ta dan resnično samo naša.

Jaz sem letos Stično doživljala malo drugače ... V okviru projekta Besedo ti dam smo mladi iz skupine mladi. net letos postavili svojo stojnico in organizirali pravo delavnico.

Ko se sprehajamo po večjih slovenskih in evropskih mestih, ob pogledu na brezdomca, reveža najraje povesimo pogled in si prizor poskušamo čim prej izbiti iz glave, preprosto pozabiti in živeti svoje življenje, ne ozirajoč se drug na drugega ... Ni nam treba dajati denarja, niti kupiti časopisa, dovolj je že nasmeh in prijazen pogled, s katerim drugemu pokažemo, da je tudi on človek. To je bilo sporočilo naše delavnice, vsakemu dati dostojanstvo in ga obravnavati kot človeka osebno. S tem smo želeli pokazati drug drugemu, da predsodki o posameznih družbenih skupinah pogosto ne držijo, saj so člani teh skupin navadno zelo različni od naših predstav o njih kot članih skupine.

Torej, na delavnico smo povabili brezdomca Gregorja in študentsko družino - Aljaža, Petro ter njuna dva otroka. Pri tem se zavedamo, da verjetno Gregor ni povprečen brezdomec, saj se ukvarja s pisanjem humornih prispevkov, križank,

aktivno sodeluje pri Kraljih ulice in je nasploh izjemno pozitivna oseba. Prav tako tudi Petra in Aljaž nista ravno povprečna mlada starša. Kljub vsem težavam, ki jih imata kot zelo mlada starša, sta polna energije in preprosto srečna. Pravzaprav smo bili te njihove nepovprečnosti veseli, saj se zavedamo, da je redko kdo (če sploh) povsem povprečen predstavnik skupine, ki ji pripada, zato je prav, da vsakega najprej sprejmemo kot človeka in šele nato kot predstavnika skupine.

Želeli smo potrditi hipotezo, da imamo določene nepotrebne predsodke in stereotipe o nekaterih ljudeh, zato smo naše udeležence najprej prosili, naj napišejo asociacijo na brezdomce in nato še na študentske družine. Po končanem pogovoru z vsemi gosti pa še asociacije na prvega gosta Gregorja in asociacije na študentsko mamico Petro, očeta Aljaža in njuna otroka. Pa pogledjmo, kaj so odgovarjali udeleženci delavnice.

Med 52 asociacijami na brezdomce, jih je bilo 48 negativnih (npr. »revščina«, »osamljenost«, »alkohol« »prosjačenje« »brez doma in hrane« »nemoč«) še 3 nevtralne in le ena pozitivna. Vtisi o našem gostu, brezdomcu Gregorju, pa so bili precej drugačni - poleg enega negativnega in šestih nevtralnih, so udeleženci podali kar 57 pozitivnih opisov (npr. »veselje do življenja«, »delavnost«, »pozitivna oseba, poln modrosti, dober retorik« »človek z veliko voljo do življenja« »pogumen, dobrosrčen, vesel, nasmejan in poln moči«). Nekatero asociacijo prej in potem so celo popolnoma nasprotno.

Podobno je bilo tudi pri študentski družini, le da so udeleženci že na začetku napisali približno polovico negativnih in polovico pozitivnih asociacij. Po koncu delavnice pa so povsem prevladovali pozitivni opisi študentske družine (bilo jih je kar 48 od 51). Udeleženec, ki jim je pripisal »veliko odrekanja«, je na koncu menil, da so »čisto srečni«, pri drugem udeležencu pa je »skrb in pomanjkanje prostega časa« zamenjalo »super razumevanje in prijaznost«.

Zanimiv je tudi odgovor udeleženca, da ob študentski družini najprej pomisli na »žalost ter veliko skrbi« – po koncu pa je isti udeleženec menil, da »mora biti lepo imeti družino v študentskih letih«. Udeleženec, pri katerem je sprva prevladovalo mnenje, da imajo študenti-starši »več skrbi od njihovih vrstnikov«, je tekom pogovora s Petro in Aljažem ugotovil, da za študenta lastna družina »ni samo obremenitev in stres, pač pa tudi radost«.

Naslov letošnje himne Stične pravi: Prejeli boste moč ...

Imeli smo se resnično super, hkrati pa prejeli nekaj dobrega zase in upam, da kaj podarili tudi drugim ...

Foto: Benjamin Krallj Stična 08

JERNEJA TRATNIK

ŠPORTNI DAN

RAFTING

V torek, 23. septembra, se je razvil prelep sončen dan. Nekateri Škofijci smo odločili, da se bomo podali v bolj divje vode. Odšli smo namreč na rafting po Soči. Že ob 7.30 smo odrinili izpred šole in pobrali še nekatere v Ajdovščini in Novi Gorici, nato pa nas je pot popeljala našemu gorskemu svetu naproti. Vožnja proti Bovcu je bila polna lepih prizorov ob sončnem vzhodu. Bili smo sicer še malo zasanjani in zaspani, a ko smo dospeli v Bovec, smo naenkrat oživelili. Tam smo dobili opremo in podpisali zagotovilo, da znamo plavati in da nismo pod vplivom alkohola ter se odpravili v svet novih doživetij. Avtobus nam je ustavil nekje ob cesti, nekaj 100 metrov proč od obrežja reke Soče. Tam smo se preoblekli in se še malce sprehodili do točke, kjer nas je že čakala skupina raftarjev z rafti. Razdelili smo se v skupine po 6 oseb in strpno poslušali vsak svojega vodiča, ki nam je razlagal, kako potekajo zadeve na vodi. Ko smo bili vsi nared, je vsaka skupina zagrabila svoj raft, ga potegnila v Sočo, poskakala vanj in odveslala skupaj s tokom.

Začetni del je bil kar miren, ampak ko smo se ustavili za kratek odmor, je postalo kar nemirno. Skoraj vsi naši di(v)jaki so poskakali v 8° celzija mrzlo vodo. Mene je kar zatreslo od mrazu ob pogledu nanje. Po hladno mrzli kopeli pa smo se odpravili naprej. Del, ki je sledil, je bil veliko bolj divji in zanimiv kot začetni. Več je bilo brzic, več skalovja. Na nekaterih delih smo morali veslati "kot zmešani", saj bi nas lahko brzice odnesle v kakšno skalo. Ampak kljub vsemu smo se lepo odrezali in vsi prišli zdravi in celi na cilj. Predvsem pa mokri. Nato je sledila še skupinska fotka, nošnja rafta do kraja, kjer nas je avtobus že čakal, malica in odhod domov.

V glavnem, rafting po Soči je res nekaj posebnega. Ne gre samo za tisti občutek, ko te premetava in šprica voda z vseh strani, ampak je tudi narava nekaj posebnega. Obdan z gorami in obširnimi gozdovi na divjih vodah ... to je res nekaj, kar bi vsak človek moral doživeti. Občutek je neverjeten. Za to priporočam vsem, da tole doživite vsaj enkrat v svojem življenju. Če ne na ŠGV, pa morda enkrat v prihodnosti.

TIM PERIĆ, 3. B

ŠKAVNICA

Sonce je bilo tistega septembrskega dne, ki je bil na ŠGV določen za športni dan, bolj skopo s svojimi žarki, pa še sveža vipavska burja je pihala, vendar to ni ustavilo tistih ŠGV-jevcev, ki smo se pogumno odpravili proti Škavnici, »lepemu vrhu nad Vipavo«, kot pravi zapis na spletni strani Vrhpolja.

Pot, ki smo jo pričeli pred šolo, se nam je do Vrhpolja seveda vsem zdela lahka, saj smo jo med urami velikokrat pretekli. Iz Vrhpolja pa se je steza polagoma vzpenjala, vsake toliko pa so naša pogumna srca z veseljem ugledala tudi ravnino. Pot so nam popestrile tudi vojaške enote, ki so nam nekajkrat prekrižale pot. Na Škavnici smo se vsak po svoje veselili uspeha, ki smo ga dosegli. Za nekatere je bil ta uspeh seveda manjši kot za druge, vendar se je vsakdo razveselil besed: »Sedaj se bomo pa ustavili in malicali!«

Naš postanek zaradi hladnega vremena ni bil ravno dolg in tako smo se kmalu napotili proti Vipavi. Nekako je deseterici, ki je hodila zadaj in med katero sem bila tudi sama, uspelo tako zaostati, da smo se izgubili, vendar nam to ni delalo večjih skrbi, saj sta se z nami vred izgubil tudi dva profesorja. In res nam ni bilo hudega, saj smo uspeli priklicati vodjo športnega dne, ki se je vrnil in nas zopet popeljal na pravo pot. V Vipavo smo tako prišli živi in zdravi. Zadovoljni sami s seboj, predvsem pa veseli, da nas nekje čaka topel tuš.

M.K.

2. A: »PODUHOVLJENO«

2. a ne slovi le po svoji lepoti, temveč tudi po izredni želji po duhovnem poglobljanju ☺. Dokaz le-tega sta naša duhovna vikenda. Prvi se je odvijal poleti, z drugega pa smo se ravnokar vrnili.

7. julij leta Gospodovega 2008 je bil lep in sončen počitniški dan, za večino svetovnega prebivalstva prav tak kot vsi ostali, a ne za "prebivalce" 2. a, ki smo ta dan že nestrpnost pričakovali. Že navsezgodaj zjutraj (beri: ob devetih) smo se skoraj vsi zbrali na Markovcu, da bi skupaj preživeli nekaj počitniških dni na morju. Z nami sta bila tudi Sašo & Robi, ki sta nam s preigravanjem njunih pesmi krajšala večere, po tem pa je sledil pogovor o pomenu njunih besedil. Dneve smo preživljali na plaži ob namakanju v čistih globinah slovenskega morja in igranju taroka. Ker pa vas ne zanimajo le gola/splošna dejstva, raje pogledjmo, kaj pravijo posamezni dijaki 2. a.

MIJA: Na duhovcu sem se imela super. Po enem mesecu sem se zelo veselila ponovnega druženja s sošolci. Drugače pa mi je bil všeč tudi program, saj se rada poglobljam v pesmi z določenim sporočilom.

MAŠA: Smo tri dni živeli od pice in piškotov, kar je bil posebne vrste izziv. Dneve smo neproduktivno preživljali v Izoli, Sašo & Robi pa sta nam pripravila lepo presenečenje s tem, da sta samo za nas izvedla manjši koncert.

ANEJ: Super, edino kar me je motilo je to, da so nekateri osebki plavalni predaleč od obale!

LAURA: Ful sem bila vesela, da sem spet videla sošolce, ker sem se že malo dolgočasila brez prijateljev. Všeč mi je bilo, da smo se lahko spoznali še v kakem drugem okolju in ne le na šoli. Ni nam bilo dolgčas ☺.

P.S: Sašo & Robi so carji!

KATARINA: Tudi jaz sem se imela ful fajn. Morje je bilo super, pa tudi ostali čas je bil dobro izkoriščen. Najboljše pa je bilo v kuhinji (tam nisi nikoli lačen, hehe). Sašo & Robi sta suuuuper. Moramo ponoviti, obvezno!

Kot vam je verjetno že znano, smo naš redni duhovec preživeli v Logu pod Mangartom. Za mnenje o letem nismo povprašali, saj so spomini nanj še zelo sveži in še vedno zelo subjektivno obarvani ☺. Poleg tega pa smo si to, kar nam je ležalo na duši, povedali zadnji dan. Mnenja so bila deljena: dijaki smo uživali, gospod Stanko pa niti ne, saj je od našega razreda pričakoval več sodelovanja, odprtosti in pozornosti. S potekom duhovnega vikenda smo vsi dobro seznanjeni, zato vas ne bomo »morili« s formalnostmi, omenila bi le, da smo se kljub vsemu neznansko zabavali. Z duhovca smo se vrnili živi in zdravi ter s spoznanjem, da lahko vedno računamo na svoje sošolce ☺.

AVSTRALIJA

Poletje. Ponavadi se zbudim okrog desetih, skozi odprto okno slišim petje ptic in sosedovo kosilko. Dan za dnem. Potem pa se nek dan začnem zbudjati ob enih popoldne (posledica »jet leg-a«), zunaj ptiči ne pojejo, ampak kričijo, kakor opice v živalskem vrtu, pa še sestra spi v isti sobi kot jaz. In drugače je. To je Avstralija. In zima tudi.

Sicer zunaj težko najdeš drevo, ki bi odvrгло listje, toda verjemite: zima je! Zmrzujem! Ne vem, ali sem za to kriva jaz, ker sem sem priletela iz poletja v zimo ali temperatura, ki se tu giblje med 11 in 15 stopinjami.

Resnično mi je žal, da nisem s seboj vzela še ene bunde (ni bilo več prostora v »kufru«; potovali smo skozi vse letne čase, pa še mama je imela celo kopico pripomb čez mojo veliiko izbiro oblačil). Potem pa grem na nočni sprehod po mestu (p.s.: Melbourne ima 5 milj. preb. in

pot z vlakom iz predmestja v center nam vzame vsaj eno uro vsak dan) in vidim dekleta v lahkotnih krilcih, brez žab, pajkic, ki hitijo iz trgovine v trgovino in vidim fante v kratkih rokavih, opotekajoč se iz lokala v lokal.

In teh je tu na pretek. Naj le omenim, da je največkrat rabljena beseda v Melbournu prav SHOPING (za lažje predstavo: že samo moja 40-letna teta je enem dnevu uporabila omenjeno besedo 64-krat).

Imela sem srečo, da sem spoznala dve domačinki, ki sta mi razkazali središče mode južne poloble z vidika mladih. Kaj to pomeni? Še več šopinga! Peljali sta me v Chapel street (zelo "pocukrana" ulica, če me vprašate!), kjer domujejo vse znane (Evropejcem malo manj) in drage znamke. Samo ogledovala sem si izložbe, a uživala pri tem in se navdušila nad hipijevskim stilom, ki je trenutno tam zelo popularen. Hecno, ampak ko smo po tednu dni prileteli v Sydney, sem tu za razliko od Melbournu, ki je ves pod vplivom Amerike, začutila znani šikstil Evrope. Celu nekaj najstnic v kavbojkah in navadni majici sem zapazila (v Melbourne-u so udobne

kavbojke zamenjane s finimi krilci in oblekicami).

Ne ne, nisem si le takih stvari ogledovala! Obiskala sem Sydney Opera House, Darling Harbour, večerjala v grški restavraciji, kjer so nam stregli Vietnamci in celo kite sem opazovala z ladje v naravnem okolju – oceanu. Neverjetno je bilo! A ko zdaj preidem na našo zadnjo lokacijo, ne najdem prave besede, ki bi jo opisala. Ker če je bilo vse do tu neverjetno, je to ... no ... še bolj neverjetno, super!

Port Douglas: Four mile beach – sedem kilometrska peščena plaža, palme, deževni gozd, vroč tropski veter, zvoki didžiriduja, nore noči, novi ljudje ... ah ja, skoraj bi pozabila, in Koarlni greben. Kdo bi si mislil, kakšno eksplozijo barv skriva temno morje; od Nema, Dori do mavričnih rib, ribe-ladje in koral vseh barv in oblik. Nič manj me ni navdušila kopenska različica pisanega pragozda. Celo najstarejšega in najbolje ohranjenega, kakor nam

je aboridžinski vodja zatrdil. Bilo je zanimivo, spoznavati nove vrste rastlin (npr. samomorilska roža; že sam dotik je dovolj, da te v 24 urah ni več) in seveda živali. V tamkajšnjem habitatu sem se imela priložnost sprehajati s kengurui in jih hraniti, jesti z mavričnimi papigami in drugo perjadjo ter pestovati najlepšo in najbolj zaspano (spi kar 20 ur na dan) žival na svetu – koalo. Dotaknila sem se skoraj vseh avstralskih živali, razen morskega psa, ki ga pa niti nisem imela namena božati in pred komer so nas svarili na plažah. Ko sem že pri plažah; tu se lahko usedeš na mivko in cel dan samuješ popolnoma brez skrbi, da bi te zmotila živa duša. Kilometre stran ni nikogar. Ni čudno, kajti Avstralija je okrog in okrog obdana z "medenomesečnimi" plažami in turisti se razkropijo, drugi razlog za to pa so že prej omenjeni morski psi, strah in trepet vseh plavalcev in surfarjev. Kopaš se lahko le na območju med dvema par metrov narazen postavljenima zastavicama, ki ga nadzoruje reševalec. Sama se nisem kopala, sem pa uživala pri oponašanju norih aussijev: poiščeš visok val, globoko zajameš sapo in se vržeš vanj, potem pa se smeješ tistim, ki pridejo na površje s polnimi usti mivke in slane vode.

Ko smo leteli nazaj v Melbourne, sem še vedno imela v ustihokus po tihooceanski soli, zdaj je ta žal že izginil. Toda ostali so nepozabni spomini, fotografije (2500 jih je vseh skupaj), ostali so kontakti, in novi načrti. Torej ... kdaj gremo nazaj?!

KRISTI HODAK

MOJE POTOVANJE V AVSTRALIJO

V okviru neokatehumenske skupnosti sem se udeležil potovanja v Avstralijo, ki se je

začelo 4. julija 2008 na parkirišču v Ljubljani. Odpeljali smo se z avtobusom do Münchna, kjer smo sedli na letalo za Avstralijo. Na polovici leta smo se ustavili v Bangkoku, kjer smo na naslednje letalo čakali kar 6 ur, a čez 12 ur smo že bili v Sydneyu. Na letališču so nas nestrpno čakali Avstralci. Odpeljali smo se 100 km južno od Sydneya, kjer smo bivali približno en teden skupaj z Brazilci in Brazilkami. V tem tednu smo si ogledali New South Wales. Tam smo videli kite, pa tudi koale in kenguruje v Reptile Parku. Po napornem tednu smo se odpeljali v mesto Wyong, kjer so nas razvrstili po družinah. Skupaj s sestro sva približno 4 dni živela pri zelo bogati družini, ki nama je ponujala luksuzno bivanje. Tiste 4 dni smo se sporazumevali samo v angleščini, saj se s Slovenci nismo nič videli, ker so nas družine same vodile po ogledih. Po štirih dneh

udobja smo se odpravili v Sydney, kjer smo tudi ostali do konca našega potovanja. Tam smo se razvrstili med nove gostitelje, pri katerih smo prenočevali kar 6 dni. Prve 3 dni smo si ogledali mesto, ki je veliko kot cela Slovenija. Četrty dan smo se odpravili na prizorišče srečanja s papežem, ki smo ga vsi komaj čakali. Peš smo poromali na prizorišče Randwick, kjer je v nedeljo z nami imel mašo papež Benedikt XVI.

Imel sem se zelo lepo in če bi imel možnost, bi še enkrat obiskal Avstralijo.

LUKA NOVAK, 1. A

ADRIALIANI

BANJA LUKA

Škofijska Karitas Koper in Škofijska gimnazija Vipava sta že osmič organizirali delovni tabor 'Streha nad glavo na področju Škofijske Karitas Banja Luka v Republiki Srbski. Delovnega tabora se je udeležilo trinajst dijakov Škofijske gimnazije Vipava in en dijak z gimnazije Ilirska Bistrica, spremljali pa so jih še upokojen zidarski mojster Marijo Vidalli, ravnatelj Škofijske Karitas Matej Kobal in profesor na ŠGV Jernej Vidmar. V nedeljo 27. julija so se po maši s terenskim vozilom in dvema kombijema odpravili proti Ljubiji. Stanovali so v župnišču v Ravski, z njimi pa je delal in živel tudi mladi par z Nizozemske. Razdeljeni so bili v dve skupini. Večja skupina je gradila hišo mladi družini Matijević, ki je z dvema hčerkama živel v podrtiji.

Manjša skupina pa je na novo prekrila strehi dveh hiš. Ko so bila dela zaključena, je družina svojo hvaležnost pokazala z veselico. Ljudje v Bosni so kljub preizkušnjam iz časov vojne in težkim razmeram, v katerih živijo, zelo gostoljubni. Živijo skromno, mnogi nimajo denarja niti za osnovno zdravstveno zavarovanje, vendar kljub temu ohranjajo vedrino in na življenje gledajo z veseljem. Gotovo se je vsak udeleženec tabora veliko naučil in videl, v kakšni bedi živijo ljudje po svetu.

Prostovoljci so si ogledali tudi Sarajevo in Jajce, potem pa so krenili proti Primoštenu na morje. Svoje potovanje so zaključili 6. avgusta, ko so se v večernih urah vrnili v Vipavo.

META K., 2.C

Mladi pred pravkar dograjeno hišo v Kotor Varošu

DI(V)JAK

Škofijska, pritličje, druga vrsta, prvi stol, to našega svetovnega prvaka vsako šolsko dopoldne je naslov!

»Že od malega me je navduševalo vse, kar je letalo po zraku. Drugače pa je bil usodni 6. december, ko sem kot 7-letnik dobil svoj prvi model letala.«

Tako pravi, da se je vse skupaj začelo ... Ambrož Vrtovec, eden od treh slovenskih reprezentantov, ki so letošnje poletje Sloveniji na svetovnem mladinskem prvenstvu s prostoletječimi letalskimi modeli ekipno dosegli zlato kolajno.

»V 4. razredu OŠ Šempas sem začel obiskovati modelarski krožek. Tam sem začel tudi sam izdelovati modele kategorije F1H.«

In tako se je nadaljevalo. Iz malega modelarja z majhnim letalom je zrasel velik Ambrož z malo večjim letalom ...

»Ko sem modelarski krožek prerasel, sem modele začel izdelovati sam oz. z očetovo pomočjo. Modeli, ki jih zdaj izdelujem in z njimi tekmujem, so profesionalni modeli kategorije F1A. Večinoma so zgrajeni iz kompozitnih materialov (karbon, epoksidna smola ...) in ne več iz lesa kot začetniški modeli.«

Med letošnjimi počitnicami, natančneje 24. julija, pa je Ambrož odletel v Ukrajino, v Kijev. Tam se je skupaj z reprezentančnima kolegom Tomažem Slokarjem in Rokom Šiftarjem udeležil mladinskega svetovnega prvenstva, ki je potekalo od 28. julija do 2. avgusta.

»Prišli smo že 6 dni prej, ker smo se morali prilagoditi na tamkajšnje razmere, kot so veter pa tudi sam teren. Do svetovnega prvenstva smo trenirali vsak dan, udeležiti smo se hoteli tudi tekme za svetovni pokal, ki je bila v nedeljo pred prvenstvom, ampak smo se zaradi močnega vetra odločili, da jo rajši izpustimo. Večer pred tekmo smo opravili še zadnje popravke na modelih in nato zaspali v upanju na čim boljši rezultat naslednji dan.«

Nemci, Francozi, Američani ...

»V Ukrajini smo se seveda družili tudi s tekmovalci iz drugih držav. Nemci so bili prijazni, kot so vedno, Američani bi res lahko bili malo bolj zgovorni, Francozi nimajo pojma o angleščini, sami Ukrajinci pa niso ravno preveč gostoljubni.«

Na prvenstvu: sedem startov, vsak je trajal približno uro, kot rezultat pa so se upoštevale tri minute leta modela na vsakem startu. Šestnajst reprezentanc iz vsega sveta, zmaga naših!!

»Tekma za svetovno prvenstvo je potekala kot vse druge, le v veliko bolj formalnih okoliščinah. Boljšega vremena, kot je bilo, si sploh nismo mogli želeli. Že ko smo prišli na tekmovališče, smo videli, da se bo naredil lep dan. Pred tekmo smo zložili vsak svoj model, opravili po en start in polni adrenalina čakali začetek tekme. Ta je trajala od devetih zjutraj pa vse do osmih zvečer. Veselja ob zmagi ne znam opisati!«

Izplačalo se je trdo delati ...

»To, da smo postali svetovni prvaki, je za nas zelo velik uspeh. Do tega so nas pripeljali številni treningi, izkušnje in pridobljeno znanje iz dosedanjih tekem, predvsem tistih za svetovni pokal in seveda napotki našega vodja ekipe, Rolanda Kogota, ki je tudi sam dvakratni zmagovalec svetovnega pokala. Poleg ekipnega zmagoslavja smo tudi posamično dosegli lepe rezultate, in sicer je Tomaž Slokar postal vice svetovni prvak, Rok Šiftar je bil 7., jaz pa sem zaradi smole v finalu pristal šele na 15. mestu.«

Ambrož, hvala pogovor, pa čestitke za velik uspeh! Le tako naprej!

J.T.

PAZI JO!

(Irena Krapš Vodopivec)

Uspešna sem ...

v disciplini »hitrostno/vztrajnostno« govorenje. Poznate, ne?

Največja neumnost v srednji šoli ...

No, jih je bilo kar nekaj. Profesorji še danes povedo, da smo bili »generacija z veliko ustvarjalne energije, a istočasno smo vsak trenutek izkoristili za kakšno neumnost.«

Prva ljubezen ...

Simpatična. Iskriava. Prva.

Sanjam o ...

Času. Ja, sanjam o tem, da bi imela čas za vse, kar si želim postoriti, prebrati, predebatirati. Morda bi morala le na tečaj za boljšo organiziranost.

Najbolj me je strah ...

da ne bom uspela povedati vsega, kar želim.

Odmore izkoristim ...

(večinoma) za prigrizke.

Moj najljubši filmski junak ...

Ne vem, Russel Crowe, verjetno.

Rada ...

berem, plešem, spim. In spim.

Ena mojih razvad je ...

Čokolada (ta je prijetna). Manj prijetna pa je zamujanje.

Moj življenjski moto ...

Skoraj nič ni nemogoče, če jemlješ življenje malo za šalo, malo za res.

Avtoportret ...

Če bi znala risati, bi se narisala s kupom papirjev in knjig v naročju, kako nekam hitim. Sicer pa ni treba veliko domišljije, da si to slikico predstavljate. Narisala bi se še z družino in psi na sprehodu po kraških poteh, pa na kolesu in za računalnikom.

ZAPRTA VRATA

(ODNOS OKOLJA DO POSAMEZNIKA V SARTROVIH ZAPRTIH VRATIH IN CAMUSOVEM TUJCU)

Svet sprejema in daje. Vsak posameznik zasede svoje mesto v skupnem okolju, prostranem in raznolikem, pa vendar hkrati ozkem v svojih pričakovanjih. Ali zmore navaden smrtnik stopiti med začrtano vsakdanjost okolja, ki ga obdaja in hkrati ostati na trdnih tleh razuma in zdravega odnosa do soljudi? Ali lahko človek nesebično posveti del svojega življenja bližnjim, ne da bi od njih pričakoval kakršnokoli povračilo? S tem in še z marsikaterim drugim vprašanjem se ukvarjata Sartrova drama Zaprta vrata in Camusov roman Tujec.

Tako drama Zaprta vrata kot tudi roman Tujec spadata v obdobje modernizma. V obeh delih zasledimo značilno eksistencialistično vprašanje, ki se ukvarja s problemom uvrščenosti likov v okolje. Osebe so ponavadi v svojem okolju nekaj posebnega, saj so nezmožne sobivanja z ljudmi okoli sebe. Mednje spadata tudi Sartrov g. Garcin in Camusov g. Meursault.

Za oba glavna lika prej omenjenih del je značilna nerazumljiva, celo grozljiva nezmožnost normalnega odnosa do soljudi. Skupna pa jima je tudi lastnost, ki je morda strašnejša od odkritega zavračanja sveta, to je brezbržnost. Brezbržnost do sočloveka, njegove nesreče in čustev, brezbržnost, v kateri se izgubi vsaka sled za moralnim in pravičnim na svetu. Kaj je lahko bolj okrutno od popolnega nezanimanja za nesrečo sočloveka? Videti bližnjega lesti v živo blato in pri tem ostati brezbržen? Narava in okolje tako videnje sveta obsojata, kar je lepo razvidno tudi v primerih obeh gospodov, Garcina in Meursaulta. Garcin je trpinčil svojo

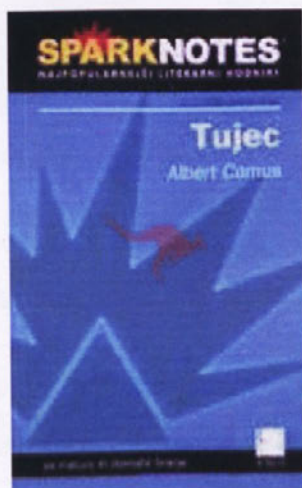
ženo, jo njenemu vedenju navkljub varal in kar je najhuje, pri vsem tem užival. Tudi Meursault je bil nezmožen normalnega in ljubečega odnosa do soljudi, kar se najbolje pokaže ob njegovem odhodu na materinem pogrebu. Sem je došel, ne zaradi žalosti ob izgubi lastne matere ali zaradi spoštovanja do preminule, pač pa zaradi slutnje, da družba to zahteva od njega.

Okolje je do obeh likov kar se da obtožujoče, ker se, glede na njuna dejanja, zdi edino pravilno. Njun odnos do družbe pa ostaja enak tudi po dokončni obsodbi. Gercinova edina misel po smrti velja nekakšni potrditvi, da sam ni strahopetec, za kakršnega ga imajo njegovi kolegi. Tudi po smrti se mu njegova trpeča žena ne zasmili, zanj ostanejo edino le upanje in priznanje njegovega poguma. Meursaultova brezbržnost do okolja pa se skozi delo kvečjemu stopnjuje. Tudi ko ga spovednik vpraša, ali veruje v Boga, mu Meursault gladko odvrne, da ne, ne zaradi dejstva, da resnično ne veruje vanj, pač pa zaradi prepričanja, da je celotno življenje nesmiselno in potemtakem tudi Bog v nesmiselnem življenju nima kaj početi.

Glavna misel, skupna obema deloma je, da je človek rezultat lastnih dejanj. Avtorja to misel potrdita z kaznimi, ki ju lika prejmeta za svoji življenji. Gercin prejme za svoja dejanja pravično kazen, večno trpljenje, s katerim se naposled sprizajni, saj sprevidi, da iz njega ni rešitve. Tudi Meursault prejme kazen za svoje ravnanje, usmrnitev, ki je kot nekakšna moralna poravnava s strani okolja. Vendar pa v Meursaultovem

primeru ta kazen ne zaleže, saj ostane tudi po smrti brezbrizen.

Dober odnos med posameznikom in družbo lahko obstaja le v primeru, da posameznik izroči družbi največ, kar je v njegovi moči in pri tem ostane zvest tako samemu sebi kot tudi naukom družbe. Če so vsi posamezniki seznanjeni s tem, začnejo tudi sprejemati veliko dobrega od družbe same.

LUKA KOMPARA

JESENSKA

Močna sem.
Na mapi z okroglimi
jagodami pišem pesmi in take stvari.

Živim tako zelo živo,
kot oranžni listi
zdaj, ko je jesen,
podijo svoja telesca
po parkiriščih in cesti
– in sploh ne upoštevajo
belih črt in STOP znaka.
Kar igrajo se, kot bi se jim bledlo!

Jim je kdo prišepetaval,
poleti, ko so še vsi zeleni spali –
jim je kdo govoril:
da bodo kmalu umrli
in je to
njih zadnji zadnji
ples?

IVANA K.

ANKETA FAZANOV

Vsi vemo, da je poletje kot vedno še prehitro minilo. Po dveh mesecih smo se morali z mukami odtrgati od najljubših križank, sončne kreme, predvsem pa od prijetnega in do poldneva dolgega spanca. Toda drage moje starine, ne mislite, da se vam je zgodila največja krivica, kajti perjad je za razliko od nas odtrgana še od marsičesa. Naši fazani so še pred nekaj meseci razmišljali: »Ma dej, kje je še ta srednja šola!«, a jih je vse skupaj še prehitro udarilo in kar na lepem so se morali ločiti od nekaterih svojih prijateljev in se napotiti v novo okolje.

Saj ne rečem, da naše okolje ni prijetno in prijazno (kar so lahko občutili tudi na krstu), toda da ne bo prestrašeni podmladek mislil, da smo brezsrdneži, sem se odločila, da jih povprašam, kako se počutijo na novi šoli, saj me to »precej« skrbi in verjamem da tudi vas. ☺

Pa pogledjmo, kako so odgovarjali.

Zakaj si se odločil/-a za Škofijsko gimnazijo Vipava?

1.	Prostovoljno.....	58 %
2.	Zaradi bratov, sester, prijateljev.....	19 %
3.	Drugo.....	19 %
4.	Zaradi staršev.....	4 %

Ali so se tvoja pričakovanja o šoli izpolnila?

1.	Da.....	78 %
2.	Ne.....	4 %
3.	31, 5429 %.....	18 %

Ti je všeč odnos starejših dijakov do »fazanov«?

1.	Da.....	73 %
2.	Ne (odgovor na lastno odgovornost ☺).....	27 %

Prvi dnevi na šoli so:

1.	Dolgi.....	31 %
2.	Zaspani.....	19 %
3.	Zanimivi.....	16 %
4.	Dolgočasni.....	10 %
5.	Prijetni.....	10 %
6.	Mučni.....	5 %
7.	Kratki.....	3 %
8.	Drugo.....	6 %

Profesorji so:

1.	Zanimivi.....	20 %
2.	Zabavni.....	17 %
3.	Dolgočasni.....	15 %
4.	Tečni.....	15 %
5.	Drugo.....	33 %

Ste se v razredu dobro ujeli?

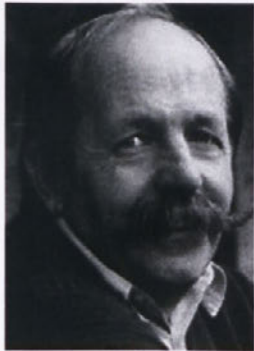
1.	Da.....	81 %
2.	Ne.....	6 %
3.	Drugo.....	13 %

PRIpravILA SHADE

M. DEKLEVA: MUSHI MUSHI

Do nedavnega mi je bilo življenje rutina in o njem skoraj nisem razmišljala. Dekleva me je s svojimi haikui pripravil do tega, da počnem prav to, česar nikoli nisem nameravala. Nisem se nameravala ukvarjati s podrobnostmi življenja in ne razmišljati o njih. Pesniška zbirka Mushi mushi pa te premami v vseh svojih podrobnostih in preprosto moraš razmišljati. V haikuih so pomembne vse besede, ker vsaka nekaj pove. Predstavila vam bom prvo slovensko zbirko haikujev Milana Dekleve Mushi mushi in upam, da vas bom tudi navdušila, da si jo preberete.

Avtor te pesniške zbirke je vsestranski slovenski umetnik Milan Dekleva. Ta se je rodil 17. oktobra 1946 v Ljubljani. Svoje umetniške gene je podedoval po starših, dobri pianistki in slikarju. Po vzoru svojega starejšega brata se je vpisal na študij elektrotehnike, vendar je kmalu ugotovil, da ga tovrstni študij ne zanima. Imel je srečo, da so doma sprejeli njegovo odločitev o prešolanju. Tako se je vpisal na študij literarne teorije in primerjalne književnosti v Ljubljani pri prof. Dušanu Pirjevcu ter ga leta 1973 tudi dokončal. V življenju se je

ukvarjal z vsem mogočim. Med drugim je bil pianist v džezovski skupini Salamander, v mladih letih pa dober igralec ragbija in vaterpola. Glasbenik pa je tudi z vidika kompozicije, saj je skladatelj scenske glasbe, predvsem za otroke. Sicer je znan kot pesnik, vendar se ukvarja tudi s pisanjem kratke proze, romanov, esejev in dram. Kot zanimivost naj omenim, da se dobro znajde pri pisanju besedil za popevke, kot je npr. Šopek maka, ki jo je na slovenski popevki 2008 zapel takrat nagrajeni Anžej Dežan. Nagrade pa je iz leta v leto prejemal tudi Milan Dekleva: Župančičeva nagrada leta 1995 (Šepavi soneti), Rožančevo nagrado leta 1999 (Gnezda in katedrale) in istega leta Jenkovo (Odjedanje božjega), Veronikino nagrado za najboljšo pesniško zbirko leta 2003 (V živi zob) in za najboljšo leta 2008 (Audrey Hepburn, slišiš metlo budističnega učenca?) ter kresnika za najboljši roman leta 2006 (Zmagoslavje podgan). Najodmevnejša pa je zagotovo Prešernova nagrada za življenjsko delo na področju literarne umetnosti leta 2006. Trenutno je zaposlen na RTV Slovenija kot glavni urednik otroškega in mladinskega programa. Haiku-pesnik Primož Repar zatrjuje, da je haiku pesniška oblika, ki je zaradi svoje kratkosti in osredotočenosti v trenutke, nadvse primerna za sodobne bralce, ki nimajo veliko časa za branje obsežnih umetniških del. Hkrati pa poezija bralca spodbuja, da skuša po zgledu haikuja bolj pozorno opazovati in sprejemati svet okrog sebe. (Uroš Černigoj: Haiku: vzorci trenutkov v tkanini poezije).

Haiku-poezija izhaja iz približno

tristo let stare japonske tradicije. Njen začetnik naj bi bil japonski »bog haikujev« Macuo Bašo, ki še ni določil stroge oblike haikuja. Zatekal se je k tematiki narave, predvsem k letnim časom. Skozi zgodovino so si zahodnjaki (Američani) svojemu načinu življenja in razmišljanja priredili trivrstični haiku, ki strogo opisuje trenutek sedanjosti. Na vzhodu pa je k preoblikovanju zakonitosti pisanja te oblike veliko pripomogel Ban Nacuiši, ki zelo spodbuja k pisanju dvo- in štirivrstičnih haikujev. Ti naj ne bi opisovali le trenutka sedanjosti, ampak lahko tudi zgodovino ali celo prihodnost. Edina stvar, ki je pri pisanju haikujev strogo določena, je le število zlogov, ki so razvrščeni po načelu 5-7-5 oz. pet v prvem verzu, sedem v drugem verzu, pet v tretjem verzu, ob pisanju večvrstičnih haikujev pa se sistem nadaljuje v enakem zaporedju : 5-7-5-7-5-... Haiku-poezija je zelo poznana tudi kot »poezija brez rime«. Kot primer navajam dva haikuja o ljubezni (Ljubezen, 2008 str. 34, 31).

*Listje pada,
slišim šumenje korakov,
Svet se obarva.*

(URBAN ŠČEK)

*Vsaka beseda
je toplejša od druge.
Mamina najbolj.*

(LAURA KERČMAR)

Prvi slovenski pesnik haikujev je bil jezuit Vladimir Kos, ki je poučeval v Tokiu in je svoje umetnine postavljal na ogled v reviji argentinskih Slovencev Meddobje. Na Slovenskem pa je bila oblika haiku prvič uporabljena prav pri Milanu Deklevi, ko je sestavljala prvo slovensko pesniško zbirko haiku-

poezije Mushi mushi, ki je izšla leta 1971. Dekleva se je s pesnjenjem začel ukvarjati že v osnovni šoli s trinajstimi leti starosti, vendar je to njegova prva izdana pesniška zbirka, ki ji je do danes sledilo še 15 le-teh. Zbirka je bila izdana v času večjega zanimanja zahodnega sveta za vzhodnjaško kulturo in filozofijo. Tako je nastala pravzaprav kot poskus mešanja zahodnjaške vsebine z vzhodno obliko. Osebnostno menim, da je poskus odlično uspel. Leta 2002 je bila ta pesniška zbirka petnajsta po vrsti v lestvici največkrat rezerviranih knjig v knjižnicah, ki jih beleži COBISS (Virtualna knjižnica Slovenije).

Zbirka Mushi mushi je sestavljena iz treh ciklov. Vsak izmed njih ima svojo zgodbo. Prvi se ukvarja z naravo, drugi z ljubeznijo in poslednji z glasbo. Vsak cikel ima po 17 trivrstičnih pesmi oz. po 17 zlogov.

»Na začetku ni bila beseda, ampak tišina in po tišini je bila beseda o tišini« je v spremni besedi h knjigi zapisal Matevž Kos. Prva pesem iz zbirke, iz cikla o naravi, se tako glasi:

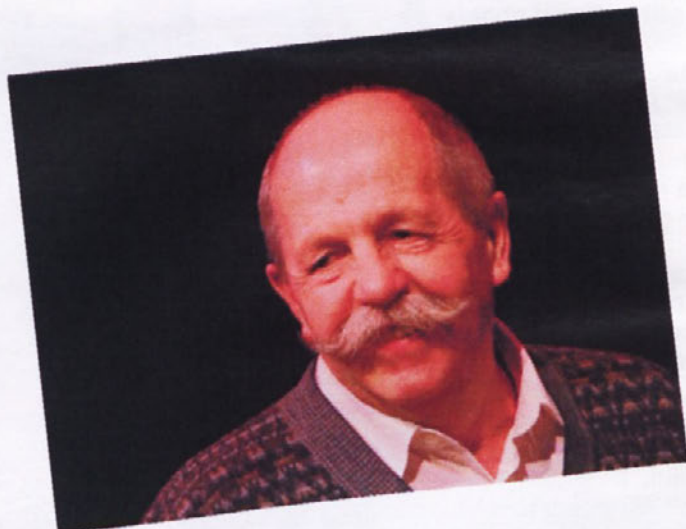
*Nobene sledi.
Suhi, stekleni pesek.
Kakšna tišina!*

V drugem ciklu Dekleva skozi trenutke dogajanja prvoosebno izpoveduje ljubezen oz. ljubljenje moškega in ženske. V glasbenem ciklu pa opisuje, kako glasba zapolnjuje tišino. Avtor trenutke nariše jedrnat, z le nekaj besedami. Zraven pa jih obarva v vse mogoče barve s pridevniki, ki haikujem vdahnejo dušo in pomen.

Mushi mushi sem si s seznama knjig izbrala zgolj naključno, saj naslov kar sam kliče: »Jaz sem drugačen, preberi mene!« Mladi radi raziskujemo in se ukvarjamo z

»drugačnim od normalnega«, pa sem knjigi rekla da in jo prebrala. Zbirka me je spodbudila k razmišljanju o življenju v manjših enotah kot so moje otroštvo, letos, prejšnji mesec. Na čas, ki se dogaja okrog mene, ne gledam le kot na nekaj mimobežnega. Resnično si sedanost poskušam sestaviti iz trenutkov, kot to počne Dekleva v Mushi mushi. Sedanjost in preteklost. Iz trenutkov, ki povedo več kot le fotografije. Lahko celo več kot 600 stranski roman. In trenutki mi postajajo vseč tako, kot so mi bili vseč haikuji. Ne le kot celote v ciklih, ampak vsak posebej.

Zbirko toplo priporočam vsem, ki dokaj radi razmišljate o stvareh, ki se dogajajo okrog vas in tudi vsem ostalim, ki se z dogajanjem ne obremenjujete, da vam razmišljanje ne bi bila obremenitev, ampak nekaj, kar se bo odvijalo samo v vas, bo vključevalo samo vas in vaša občutja, ter vam bo pomagalo pri razumevanju okolja. Skratka, da vam bo razmišljanje osebna sprostitiv.

KLARA KORADIN, 1. B

SMEH IN ZABAVA

- »Gospod urednik, včeraj sem vam poslal tri izvirne pesmi. Ali ste jih že prebrali?«
»Da, že pred dvajsetimi leti!«
- Glasbenik se pritožuje prijatelju:
»Pomisli, včeraj, ko sem igral na trobento, mi je sosed z opeko razbil okno!«
»Pa je res neumen,« reče prijatelj, »zdaj te bo še bolj slišal.«
- Janez se je vrnil z lova in pod zakonsko posteljo zasačil ljubimca.
»... in nato sem zadevo rešil enkrat za vselej!« se zvečer baha v gostilni.
»Kako?!«
»Postelji sem odžagal noge!«
- V gledališču na začetku obupne predstave se žena skloni k možu in zašepeta: »Po drugem dejanju odideva.«
»Zakaj pa ne že po prvem?«
»Ker bo v garderobi prevelik naval.«
- Gorenjca obišče prijatelj in vidi, da ta trga tapete z zidu.
»No, jih boš končno le zamenjal?«
»Ne, selim se.«
- Ko se je Cigan vrnil iz gledališča, v katerem je bil prvič, so ga vprašali, kako je bilo. Dejal je: »Vse je bilo lepo, najlepše pa je bilo na koncu, ko so delili plašče. Vzel sem jih pet!«
- Gimnazijka pripoveduje sošolkam o svojem novem fantu: »Ko me je objel, je zašepetal, da imam najlepše ustnice na svetu ...«
»To je pa Mirko!« zakličejo dekleta v zboru.
- Zdravnik pravi Janezovi ženi: »Pije naj le zeliščni čaj in niti kaplje žganja mu ne smete viliti vanj, to ga lahko ubije!«
»Če mu v čaj ne bom dala žganja, bo on ubil mene!«

KRIŽANKA

	kratica naše šole	pijača iz poma - ranče	ravna črta	prvi tuj jezik		večina žensk se boji ...	otrok cvetja
najbolj osovraž- ena stavba	S	O	L	A	vzklík veselja ↓		
krvna pogača	G	R	I	N	V	A	↓
nizozem- ski slikar	V	A	N	G	O	V	H
pod Dravskim mostom teče... → (Adi Smolar)		N	I	L	2. in 3. samogl.	E	I
nasprotno od širša	O	Ž	S	A	izrastek na obrazu	organ vida ↓	P
	podvoje- na črka	A	A	 J=I	N	O	I
Lokarjev drevored	L	D	vesolje. veliki.... →	P	O	K	 ISKRE
... ima kratke noge	L	A	Ž	3 prste tequile, limono in	S	O	L

HOROSKOP

Oven:

Nekdo je zmedel vaša čustva. Ne pustite se mu, saj veste, da boste na koncu razočarani, ker ni nihče dovolj dober za vas.

Lev:

Vaš egoizem bo okrog Miklavža še posebej izrazil. Popustite malo in Nutello delite tudi s prijatelji.

Bik:

Ker ne veste, kam s časom, se začnite učiti, tako ga boste koristno vrgli proč.

Devica:

Če imate cimre, se jih znebite, saj bodo ta mesec slabo vplivali na urejenost sobe. V nasprotnem primeru pa se posvetite urejanju svojih misli, saj tudi te potrebujejo temeljito čiščenje.

Dvojčka:

Ta mesec boste našli sorodno dušo. Škoda le, da je že zaseden/-a.

Tehtnica:

Čeprav ste po horoskopu tehtnica, se boste tej napravi po praznikih tudi vi izogibali.

Rak:

Smejte se! Prepotentna zamorjenost vas ne bo spravila v boljšo voljo.

Škorpion:

Tudi ta mesec lahko pričakujete probleme na ljubezenskem področju. Ne sekirajte se, saj je tudi to del življenja.

Strelec:

Niti se ne trudite s tem, da bi ga/jo osvojili. Saj sami veste, da vam primanjkuje šarma.

Kozorog:

Letos ne pričakujte Miklavža, saj je lani obupal, še preden je do konca prebral vaš seznam želja.

Vodnar:

Preživljate težko življenjsko obdobje, čeprav se vam morda ne zdi tako. Sprostite se in uživajte, tudi če nimate časa.

Ribi:

Obdajte se z barvami. Saj veste, da brez njih v tem turobnem in monotonem vremenu sploh ne gre.

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv. št: K /

17829

